

Diari de Girona

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Girona i Comarques), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Oriol Puig (Edició digital).

Seccions: Laura Fanals (Política), Jordi Roura (Esports), David Céspedes (Suplements).

Conseller delegat: Jordi Molet. Direcció comercial: Anna López. Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: GLV, S.L. 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV

FUNDAT EL 1889

© Diari de Girona, SA. Girona. Tots els drets reservats.

DdG

Opinió

Recordant Pere Tubert, fundador de Mifas

Lluís Bosch Martí

La Nit de Nadal, ens va trucar l'Àlex, pare de dos bons alumnes de les classes de plàstica de La Salle per comunicar-nos que en **Pere Tubert**, el seu estimat amic-company de tantes tasques socials-humanitàries, expresident de Mifas de Girona, acabava de morir.

L'Àlex i en Tubert ja es coneixien de petits, atès que de ben joves varen estar malalts de poliomielitis i durant uns quants anys varen compartir diferents operacions i tractaments que no donaren el resultat desitjat.

Aquestes dificultats no espantaren els dos grans homenots sinó que, més aviat, els estimularen una voluntat de superació, de col·laboració i ajuda mútua impressionants que els dugueren a treballar amb altres persones amb discapacitat física, orgànica o sensorial per tal de lluitar per aconseguir la independència econòmica i la justícia social.

Va ser així com a l'any 1979 varen crear Mifas a Girona, una entitat sense ànim de lucre amb la qual lluitaren per no ser considerats uns invàlids de per vida, ells es consideraven uns minusvàlids físics que, mentre tinguessin força en els braços i una certa mobilitat, es veien capaços de fer moltes coses. Volien demostrar

i ho varen aconseguir, que podien treballar, conduir,... fer moltes coses que anys enrere la societat els negava.

En Pere Tubert va morir a Cassà de la Selva als 67 anys, el coneguérem a partir de l'Àlex i nosaltres li presentarem un altre humanista filantrop de pedra picada, el bescononí **Llorenç Carreras**. Amb en Tubert i en Carreras participarem en diverses reivindicacions tant socioeconòmiques com culturals i contra les retallades dels drets socials i de l'estat del benestar.

Pere Tubert, que tenia uns ideals socialistes i llibertaris, s'oposava a les polítiques capitalistes i neconservadores de les diverses administracions, i ens convidava sovint a sumar-nos a les seves reivindicacions i ens animava a denunciar, en els nostres articles, el cofoisme de la *Catalonia Way of Life* cada cop més americana i consumista.

De tant en tant, amb en Tubert fèiem algun dinar de cuina catalana que solia acabar en unes llargues sobretauls on parlàvem de tot, conspiràvem i preparàvem noves accions que sovint en Pere Tubert ideava.

La feina que Mifas i en Pere Tubert han fet aquests darrers anys és molt im-

portant. Entre usuaris i treballadors, l'entitat té vinculades prop de 5.000 persones. D'una manera succinta, repassarem algunes de les fites assolides per l'entitat al llarg d'aquests 40 anys de funcionament. El seu àmbit d'actuació se circumscrigué a les comarques gironines i el Grup reuneix sis entitats jurídiques que treballen diferents àmbits.

L'associació Mifas té un caire cultural, formatiu i reivindicatiu i sobretot d'atenció a l'associat, la fundació és la que atén directament els usuaris. Mifas gestiona una residència de 32 places, està adreçada a persones entre 18 i 65 anys amb reconeixement de discapacitat i barem de dependència. Aquest centre funciona 365 dies l'any, 24 hores al dia.

El grup també té dos centres de dia, un a Riudellots i l'altre a Vilafant. Així mateix, també menen una empresa dedica-

da a la gestió de correspondència. Des de 1989 es dediquen també a la gestió i a l'explotació de zones blaves i verdes/vermelles de diversos municipis de Girona i Barcelona. Aquesta experiència els ha convertit en uns autèntics experts en la gestió de l'estacionament a la via pública.

En Pere estava casat amb una dona que també tenia una discapacitat, però aquestes dificultats no els varen impedir d'adoptar dues criatures.

No hi ha dubte que en Tubert era un home amb determinació i caràcter, treballador i revolucionari que no s'espantava davant de cap repte que se li plantejés. I, per si això fos poc, també tenia un agut sentit de l'humor i les idees molt clares pel que fa a la justícia social envers tots els necessitats. Era un treballador incansable, sempre disposat a ajudar i encapçalar qualsevol protesta que considerés justa, tant li era si la reivindicació s'havia d'anar fer a Girona o a Barcelona. A totes les institucions el coneixien i era un home respectat.

L'any 2013 va presentar la dimissió de la presidència del Grup Mifas, quan, en temps del batlle **Puigdemont**, l'Ajuntament de Girona va retirar a l'associació la gestió de totes les zones blaves de Girona.

Jordi Xargayó va publicar un interessant article, la diada de Sant Esteve, en el qual es preguntava com és que gent amb l'empenta i les conviccions que tenia Pere Tubert no estan al capdavant de la política i les institucions?

En Pere Tubert «no volia caritat, volia dignitat i igualtat d'oportunitats» deia el nostre director. La pèrdua de la gestió de les zones blaves de Girona va ser un cop molt dur per un home que va tenir la dignitat de plegar. L'Ajuntament va cedir la concessió del servei a una empresa de Madrid que al cap de poc temps va abandonar la feina. Que tinguem notícies, des del consistori no s'ha reconegut mai l'enorme injustícia que es va fer aleshores amb els discapacitats de les nostres comarques, pels quals el malaguanyat Pere Tubert tants anys va lluitar.

El decret del Govern català que «deixa sense efecte» les eleccions del 14 de febrer conté l'article següent: «Les eleccions al Parlament de Catalunya es convocaran per tal que tinguin lloc el dia 30 de maig del 2021, prèvia anàlisi de les circumstàncies epidemiològiques i de salut pública i de l'evolució de la pandèmia en el territori de Catalunya, i amb la deliberació prèvia del Govern, mitjançant un decret del vicepresident del Govern en substitució de la presidència de la Generalitat».

És a dir, que ara mateix hi ha una certesa clara i una possibilitat anunciada però incerta. La certesa clara és que el 14 de febrer no anirem a votar perquè la

Pronòstic reservat

Xavier Domènech

convocatòria s'ha deixat «sense efecte». La possibilitat insegura és que hi puguem anar el 30 de maig, d'aquí a quatre mesos i mig.

No és segura perquè depèn de «les circumstàncies epidemiològiques i de salut pública i de l'evolució de la pandèmia en el territori de Catalunya». I els experts coincideixen que d'aquí a llavors, «ves a saber».

A final d'octubre, amb unes dades de pandèmia semblants a les actuals, el Govern creia que podia organitzar unes eleccions segures a mitjan febrer. Ara, un mes abans, ha decidit el contrari, però li sembla que a final de maig es donaran les condicions necessàries. Qui ens garan-

teix que no s'ho tornarà a repensar?

La Setmana Santa d'enguany comença el 28 de març. Si les vacances fan desaparèixer els contagis, com ho van fer les de Nadal i Cap d'Any, ho sabrem al llarg del mes d'abril, i els efectes es notaran a les UCIs quan faltin trenta dies per a les eleccions, justament els dies en què el Govern estarà deliberant si manté la data o torna a xutar la pilota calendari enllà.

El ritme de vacunacions i les noves soques permeten suposar l'existència d'un factor de risc per Setmana Santa, però no hi ha manera d'endevinar què diran les enquestes electorals quan toqui prendre la decisió. I, sense aquesta dada fonamental, qualsevol pronòstic és aventurat.